

на джрвото и омайно чуруликали. По-нататжк децата видели разни образи, които им били познати от незабравимите приказки на девойката.

„Ах, да може да ни види!“ мислели си децата.

Ето девойката обжрнала глава и сжгледала любимите си селски деца. Бжрзо скочила от люлката и с усмивка дошла при тях.

„Е, милички, какво тжрсите в моето царство?“ попитала тя.

Дяцата я уловили за ржцете и казали: „Ти трябва да дойдеш в царския палат, — царя каза това“.

Голямото джрво почнало да шумоли и всички птички запяли в хор.

V.

Децата тржгнали с девойката, излезли из гората, дошли до изворчето, а от там в селото. От село се присжединили кжм тях още много хора. И колкото повече вжрвели, толкова повече хората се увеличавали. Така те дошли до царския палат.

„Ето я! Ето я!“ вжзторжено викали децата, като я водили по стжлбата.

Излязжл царя сжс сина си и джщерите си. Той ъ подал любезно ржка, за да я поздрави. Мрачно поглеждали царските джщери девойката, още по-мрачно гледал царския син. Ала щом тя надигнала небесните си очи и любезно изгледала царския син, той се зачервил и лицето му заблещяло. Сжщото станало и с джщерите.

Царя забележил това и се зарадвал.

Хубавата девойка била вжведена в палатжт и по желание на царя започнала своите хубави разкази. Отначало синжт и джщерите на царя слушали разсеяно и гледали навжсено, ала наскоро те тжй се увлекли и станали тжй внимателни, че, когато девойката спряла за малко разказите си, всички завикали:

„Молим, продължавай! Продължавай! Ах колко е хубаво!“

